

totas, la que repugna mes á la consciencia de la gent sensata y que pensa, es la explotació d'ignocentas criaturas; car no n'hi ha prou xuclant aquelles vidas, qu'encara han de formar-se, fentlas treballar am treballs superiors á las sevas forsas, que fins els hi esplotan aquells sentiments y sensacions que els restan adormits y que per despertársels'hi els faltan molts anys encar de jugar á ninas, á bala ó á cueit....

Rac-Rac.

ESTIU

A la Sta. M. M.....

L'estiu triomfa.

El día es esplendit, el sol reverberant de foc, i del simetric jardí s'en desprenen els perfums mes delicats de flors i herbes.

Les fulles se gronxen pausadament ab una vaga temor psalmodica que es una melodia corprenedora i'ls aucells arrupits á les branques colltorsantes per la xardor estival, fan la mitj-diada.

Les blanques papellones volen de flor en flor xuclant l'essencia. Dins la floresta d'ubaga solitut, la veu de l'aimada es acaricianta i les ardencies de l'hora calda fan guspirejarli sos ulls rublerts de vagorositats i tremolar sos llavis rojos d'anelants petons indefinibles.....

L'aimant somriu ab dolcesa i l'ensopiment abusador de l'hora ardenta torva idees platónicas, torva la pau benigne de l'esperit, pera reviure banals anhelances de juvenesa i esguarda á l'aimada abstreta an aquelles hores supremes en que l'un serà de l'altre

Els dos tradueixen en paraules ses mirades fascinantes, pletóriques de joies, prólec del nou llibre que van á comensar.

Els aimants ab insomni s'agafen les mans arborades de febre i s'estrenyen fortament. Parlen baix, á cau d'orella, dolçament encisats.....

El sol caldeja, la terra present les maternals arrels germinadores dels fruits saborosos.

La xafagor mitj-dial ofega els pits quins glateixen acelerats de nova vida.

L'estiu triomfa.....

Canten les fonts diáfanes al acord d'un arpegi argenti d'aigua gél-lida, els estanys con-

dormits bressolen ab un cimbreix de blau i vert, l'aigua quietament tórrida i tota la calma bucólica, esdevé en una plácida solitut.

Poch á poch els aimants van fent via pels camins poemáticos del jardí, retallats de pregona verdor, parlantse manyagament d'il-lusorias aspiracions.

Els dos glateixen de nous desitjos, pensaments bojós creuhen per llur pensa i après de grans sospirs s'ajunten en estreta abraçada, es besen i ploreu en silenci.....

En tant el sol magestuós tramonta llur carrera aurifica i la terra abusada reb aquella pluja intermenable de foch extremintse ab una tremolor de goig tot cantant esbojarrades les ardencies d'un estiu etern d'amor.

F. Pous Burgués.

Sabadell, 1909.

MALALTIS

No puch mes. ¡Estich malalt! ¡Estich vensut! Per tu hi sostingut tota la batalla. Per tu hi trevallat ab coratje, ab fé..... el dalit em falta, veig irrealisable mon ensomni daurat; el camí planer y covert de roses, s'es tornat, gris, escabrós.... No pots ser meva encare....

¡Estich malalt! Soch un vensut de la vida. ¡Adeu! m'ha guanyat la mort vestida de vida; ha lograt ferme deixar el treball, unich medi pera realisar nostres propósits; em portarán á montanya pera recobrar forces y, allí'm moriré, no't podré veurer. ¡Adeu!.....

Es de nit, nit de lluna clara. Recolsat á la finestra de ma cambra solitaria, sos vidres propers á ma testa, quedan entelats per mon fatigat respir; á n'ells, hi veig ta imatge adorada... Sense donarmen compte, al vidre mes glassat escrich el nom de *Roser*; ¡ah! quin nom mes bonich. Ab la claror de la lluna les espurnes d'aygua arrepades á n'aqueix vidre, lluixen per tots costats.... El nom de *Roser*, sembla voltat de puntes de diamants. ¡De lluny també es bonich! mes, apartantme dels vidres tant bell nom s'esborra.... ¡Ah! faltant mon respir, les lletres s'han esvait.

¡Deu meu! feu que cuan jo sigui lluny, cuan jo sigui á montanya, els batechs de mon cor, l'alé de mon respir, conservi mon nom, dins el cor de la *Roser*.

Frederich Maspons y Camarasa.